

Eva Andreas
Tunadalskyrkan 180225
"Nya lärdomar tillsammans med Jesus"
Mark 6:30-7:37

Man brukar säga att alla är barn i början, det vill säga att man lär sig efterhand. När jag för många år sedan började min pastorsutbildning handlade den första kursen om religionsfenomenologi, bara namnet är svårt, och innehållet var inte heller självklart. Vi läste om religioner, om avgudar, om hur man tänker inom olika religioner, inte bara inom kristen tro. Många av oss tyckte att det var svårt och jobbigt och hade svårt att förstå varför vi skulle lära oss allt detta. Men efterhand som utbildningen fortsatte insåg vi att det hade gett en väldigt bra grund för oss, och att det hjälpte oss att förstå och förklara andra saker.

Markusevangeliets källa är Petrus, lärjungen, och det är på något sätt så befriande att han beskriver tillvaron som den är, inte som den borde vara, utan visar sin egen svaghet, sina egna tillkortakommanden, och i första hand inte verkar förstå så mycket, men hur det som händer ändå ger nya erfarenheter som ligger till grund för att han och de andra så småningom kan bli ledare för den första kyrkan. Han berättar om deras rädsla, han berättar om att de inte förstår, säger t om att de var förstockade, han beskriver deras beroende av att Jesus förklarar allt som händer.

Vandringen de hade med Jesus var säkert väldigt spännande, det hände ständigt nya saker, och de hade alldeles nyss fått vara med om att de själva hade fått göra som Jesus, botat sjuka, berättat om honom, drivit ut demoner. Och nu kom de tillbaka fyllda av upplevelser som de ville berätta. Men det hade säkerligen inte bara varit spännande utan också inneburit en spänning i alltihop. Skulle de kunna, skulle de orka, och när de nu kommer tillbaka ser Jesus att de är trötta och att de behöver få en tid tillsammans med honom. så han säger: *följ med mig bort till en öde trakt så att vi får vara ensamma och ni får vila er lite*. Jesus såg deras behov och gjorde vad han kunde för att möta dem. Det här bibelordet är ju lika aktuellt idag för oss och betonar vikten av vila tillsammans med Jesus, att ibland dra sig undan, för att få tid med honom.

Intentionen var god, men verkligheten gjorde sig påmind. Jesus såg de många som kom, som till och med hade hunnit före dem till stranden på andra sidan sjön, och *"han fylldes av medlidande med dem, för de var som får utan herde"*. Medlidande i det här sammanhanget är inte att tycka synd om, utan att lida med – han såg dem, såg vikten av att undervisa och gjorde det länge. Vi kanske ibland tycker att en gudstjänst är lång om den håller på en och en halv timme, men här satt en folkskara på 5000 män och säkert en hel del kvinnor och barn och lyssnade hela dagen, utan högtalare och mikrofoner, utan mat. De som varit vid stranden vet att det är en fantastisk akustik, och att det går att prata så att det hörs högt uppe på berget, och Jesus måste ha varit väldigt engagerande när han talade.

När hungern till slut blev för stor var det lärjungarnas tur att bli utmanade igen, att få göra nya lärdomar. *Ge dem något att äta ni själva*. Helt plötsligt fick de inte vara passiva längre, utan skulle göra något, utan att överhuvudtaget förstå hur det skulle kunna gå till. Men de gjorde sitt, de såg till att folket satte sig i lagom stora grupper, de tog fram den lilla mat som fanns, och sen grep Jesus in: han tog de fem bröden och gav dem åt lärjungarna för att de skulle dela ut dem åt folket. Också de två fiskarna fördelade han så att alla fick. Man kan ana orden i nattvarden *"tag och dela er emellan"*.

Ibland kan vi bli utmanade av Jesus att göra det eller det. Det kan finnas en längtan inom oss, ett behov omkring oss, men vi har ingen aning om hur det skulle kunna gå till. Då tror jag att vi kan få göra som lärjungarna, inventera hur det ser ut, vilka förutsättningarna är och sedan be Jesus om hjälp. Ibland kan det öppna sig på de mest oväntade sätt, ibland kan det ta lite tid. Men Jesus har ju möjligheter som inte vi har.

Vilka bönesvar ser vi omkring oss? Någon berättade om hur man kan göra för att få hjälp att se hur Gud svarar på bön. Man tar en kruka, eller en glasburk och för varje bönesvar, litet eller stort, lägger man en lapp i krukans och så samlar man det under ett år, och tar ibland upp de olika lapparna för att påminna sig vad som faktiskt hänt, och så kan tron förökas och förmeras.

Lärjungarna kunde inte förstå vad som hände, ja det beskrivs till och med att de var förstockade, för de hade inte förstått något av detta med bröden. Och så hade de inte heller fått tid att sitta med Jesus och få det förklarat utan han hade skickat iväg dem till andra sidan sjön, för att han behövde få ensamtid i bön med sin fader. Så där satt de i båten, trötta, ledsna, oförstående och så var det dessutom motvind. Känner du igen dig i beskrivningen? Ser ditt och mitt liv ut så ibland? Då kommer Jesus gående på vattnet, och nu blir de också rädda, det måste vara ett spöke, men han stiger i båten och ser till att det blir lugnt, *Det är jag, jag är hos er- var inte rädda*. Vilken hälsning till oss var och en. Han är med, han vill möta oss, han vill ge av sin kraft mitt i motvinden, mitt i det vi kämpar med.

Och när de kommer över sjön möter en stor folkskara igen. Och då finns det en liten intressant notis: de bad honom att de åtminstone skulle få röra vid tofsen på hans mantel, Och alla som rörde vid honom blev botade. För oss säger det ingenting, men för judarna var det något viktigt. I 4 Mos står det om att man ska göra tofsar i hörnen på sina kläder, och jag citerar "*när ni ser på tofsprydnaderna skall ni tänka på alla Herrens ord och göra efter dem*". Alltså att de ville röra vid tofsarna på Jesu kläder, var att de erkände att han var Gud, den som kunde gripa in.

Jesus fascinerade många och man häpnade, men han började också bli obekvämt, så fariséerna, det religiösa ledarskapet, skickade ut "spioner" för att se vad han höll på med. De kom från Jerusalem till Galileen, för att se till att det gick rätt till. Och vi har ett sådant samtal återgivet. Jag tänker inte säga så mycket om det, men det är början till de motsättningar som så småningom blir så starka att Jesus blir dömd till döden. Och Jesus går ju emot fariséer och de skriftlärdade och menar att de talar om det yttre, medan det är det inre som är viktigt. Livet är viktigare än traditionerna. Man kan ju undra hur lärjungarna tänkte när de hörde detta, och vad det gav för lärdomar. Det vet vi inte.

Men det vi vet är att Jesus också blev trött. Att han behövde få vila och vara där man inte kände igen honom. Han gick över gränsen till Tyros i nuvarande Libanon och ville inte att någon skulle få veta att han var där. Men ryktet hade spridit sig även dit, och en kvinna från trakten, av syrisk-fenisisk härkomst, hade en dotter som inte mådde

bra, och tog sin chans att få hjälp. Jesus var väldigt avvaktande, men efter att ha samtalat en stund, och sett hennes tro, att även om hon inte var judinna, så kunde hon ändå få del av allt det Jesus kunde göra, så gjorde han det han kunde. Han lämnade inte sin bostad utan grep in på avstånd, och när hon kom hem var dottern fri från det som plågat henne.

Kanske skulle man kunna tolka det som att förbön har stor makt, förbön som uttrycker en tro på Jesus ingripande, och att det når över alla gränser. Och att när vi kommer med öppet hjärta- som behovets barn, så vill han gripa in på olika sätt.

Och så på sina vandringar kom han än en gång till Dekapolisområdet- det grekiska området. Han var gärna gränsöverskridande – han såg människors behov och hjälpte där han kunde. Den här gången var det en döv man som fick hjälp. Och Jesus var unik varje gång han hjälpte. Han stack fingrarna i hans öron, spottade och rörde vid hans tunga. Sedan såg han upp mot himlen, andades djupt och sade till honom: Effata, det betyder Öppna dig, och med ens öppnades mannens öra och hans tunga löstes och han talade riktigt. Vilken omsorg om mannen, vilket vittnesbörd för dem som var omkring. Men Jesus ville inte att det skulle bli känt, så han förbjöd dem att berätta, men det hade motsatt effekt. Kanske förbjöd han för att han inte hade fullgjort sitt uppdrag än, han behövde mer tid på sig för att berätta om Guds kärlek.

Jesus vill öppna våra öron så att vi kan förstå vad han vill säga till oss idag, och ge oss mycket glädje i att förstå mer och mer.

Vi har en uppgift att göra vad vi kan för att förmedla hans glädje, vår uppgift är att som lärjungarna "Göra det", att berätta om allt han gör, att be om att han ska öppna dörrar och möjligheter, att vi ska upptäcka mer och mer av hans möjligheter, ju mer vi ber om det, och ju längre vi vandrar tillsammans med honom.

AMEN